

منطقه گرایی و تاثیر آن بر صلح و امنیت بین الملل

سیروس مرادی کوچی

۱- دانشجوی دکتری حقوق عمومی از دانشگاه بین الملل قشم

چکیده

منطقه گرایی از چند جهت بر روابط بین الملل تاثیر گذاشته است. اول اینکه واحد یا سطح جدیدی را بر تحلیل روابط بین الملل افزوده است. دوم اینکه به تجربه ای برای کشورها برای ورود به دنیای جهانی شده قلمداد می شود. سوم اینکه به بازیگری در عرصه روابط بین الملل تبدیل شده است. این جنبه اخیر موضوع اصلی این مقاله است و به همین دلیل سوال مقاله حاضر این است که تجمع کشورها در قالب واحدهای منطقه ای چه تاثیری بر صلح و امنیت بین المللی می گذارد؟ فرضیه مقاله که به روش توصیفی - تحلیلی بررسی شده آن است که چون منطقه گرایی مکانیسمی است که طی آن وابستگی متقابل کشورها افزایش می یابد، بنابراین نگرانی های امنیتی کشورهای عضو را کاهش می دهد. از آنجا که به قول بری بوزان امنیت بین الملل در نهایت حاصل جمع امنیت مناطق است، بنابراین منطقه گرایی صلح و امنیت بین الملل را ارتقا می بخشد. یافته های مقاله موید فرضیه مذکور می باشد؛ بدین معنی که که هرگاه منطقه گرایی به افزایش همکاری منجر شود، این همکاری به دستیابی کشورها به آنچه لیبرالیست ها دستاورد مطلق می خوانند، کمک می کند و این به نوبه خود تمایل کشورها به تامین امنیت خود از طریق زور را کاهش می دهد. نتیجه این روند شکل گیری یک دنیای صلح آمیز خواهد بود.

واژگان کلیدی: منطقه گرایی، امنیت بین الملل، وابستگی متقابل، دستاورد مطلق، نهادگرایی